

LA TRALLA

JOCHS FLORALS AB QUA. — LA LLENGUA CASTILA Y UN FUNCIONARI A LLEYDA. — LO D'ALCALÁ DEL VALLE.

Los nostres regidors republicans son un model de bona cultura y uns aficionats enragés a la literatura. Fins are aixó dels Jochs Florals era cosa de noys que estava cridada a desaparèixer, y més d'ensà del cop mortal que l'insigne Rusinyol (ay, ab ñ) li donà ab els seus immortals "Jochs Florals de Can Prosa".

Pero tot de cop una benefactora reacció ha tornat a fer resplandir la festa de la poesia. Per un cantó lo mateix insigne Rusinyol permet que la seva hermosa filla's posi la mantellina blanca y sia nomenada Reyna de la Festa dels Jochs Florals de Palma, y com si tot obehís a una veu misteriosa, tot de cop als nostres regidors los hi agafa una Jochs floralitis de pare y molt senyor meu, y talment com si no tinguessin res més que fer a Barcelona, a tots los hi ve la dèria d'anar a Saragossa pera assistir als Jochs Florals d'aquella població... pagant la ciutat de Barcelona.

Y ja pres l'acort d'enviarnhi mitja dotzena, surten la majoria dels ex-perdidos y saturats d'una ferventa devoció literaria, pregan, suplican, demanan y exigeixen que també's hi deixin anar... pagant també la Pubilla.

Ab feynas y treballs s'ha pogut evitar una invasió edilesca a Saragossa, però de totes maneres no s'apurin los barcelonins perque los pochs que hi van, també'ns farán quedar bé. Lo nostre generós Ajuntament, que reb a cops de manguera als pobres, ha votat la miseria de 15.000 ptas. pera gastos de representació a Saragossa. Aixó, si's té en compte que la subvenció que l'Ajuntament dona als Jochs Florals de Barcelona, als historichs, als veraders Jochs Florals, es de 500 ptas. anyals, donará la mida de lo que's preocupa l'Ajuntament de Barcelona de la cultura de la ciutat.

Que'ls hi fassin bon profit als nostres regidors las pessetas que'ns gastin a Saragossa, pero quan tornin, procurin que no's prenguin gaires acorts d'aquesta mena perque aviat, entre Jochs Florals de fora, Orfeons de fora, y altrás disbauxas de dintre, nos quedarem ab pell y ossos. Si arribés aquest cas no més tindriam lo consol de que cap republicà voldria ser regidor.

Lo president de la Diputació de Lleyda es un home que val totes las pelas.

Ab motiu de pendre possessió lo digne Diputat per Seu-Sort En Joan Rovira y Agelet, aquest senyor, com es natural, encara qu' en los temps que corran no ho sembli, se dirigí a la Corporació parlant llengua catalana.

Lo President li pregá per favor y no com a imposició que parlés en castila perque ell, lo President, no entenía el catalán.

Lo senyor Rovira, convensut de que aquell home en realitat no sabia'l catalá, accedí y li parlá castellá, ab accent bastant acceptable, pero quan torná a dirigir-se a la Corporació, torná, com es natural, a parlar ab llengua catalana.

Llavoras l'home s'empipá y botant de la cadira, pres de santo enojo, li va dir que li prohibia parlar catalán y que solo le permitia hablar en español.

Lo Sr. Rovira feu constar en acta sa protesta, ja que la imposició arbitraria del President l'impossibilitava d'exercir lo seu dret.

De manera que aquets llémanas de perdidos, que ab son afany sistemàtic de reven-

tar tot lo catalá, proclaman l'us de la llengua castila, donan una proba més de la seva antidemocràcia per quant, sentat lo principi del President de la Diputació lleydatana, nos trovarém ab que no pot representar una comarca a la Diputació lo qui no sáiga parlar castellá, lo qual significa que 'ls obrers, los trevalladors que no han tingut temps d'aprendre l'armoniosa, son incompatibles ab los cárrechs públichs, essent que las lleys de l'Estat los hi dona aquest dret.

Y a n'el senyor President li dirém en castellá: "Mire usted que ha etcho una plancha. Porque desirt español al castellano, queriendo desirt con esto que el catalán no es español, es una cosa que a sus amigos de enllano del Ebro les causará enojo porque esto es separatista. Si nosotros lo diciéramos ya nos habrían engabiado por un siempre más."

Hem deixat passar temps pera poguer aguaytar lo que succehiria ab lo d'Alcalá del Valle, tan xafardejat per la premsa de tots colors y tan usat y abusat com argument de forsa pels aprofitats vivedors de la República de camama.

En Maura, que també aquest cop ha sigut molt viu, ordená una informació convidant als que tinguessin denúncias a fer respecte lo d'Alcalá, que las fessin a fi de cas-

tigar als culpables per guardias civils que fossin... Y efectivament. Ni un s'ha presentat a informar.

S'ha repetit la crida, y tampoch. S'ha tornat a repetir y menos.

Donchs que fan aquells baladrers que demanavan justícia? Ahont s'han amagat aquells xerraires que encenían d'indignació las galdas dels nostres créduls obrers ab la explicació de terribles torments? ¿Com es que are no cridan y restan muts devant de la proximitat del ferse justícia?

Es vergonyosa la conducta d'aquets embaucadors de multituts! Es indigne'l procedir d'aquets vivedors d'ofici! Mentre la Justícia esperava noves, llum, claror, respecte aquells sucesos que al dir de tants eran vergonya d'Espanya, los denunciants entretenían al poble ab Casas del Pueblo y meriendas. ab Orfeones y banderas. jochs de criatura y moxigangas indignes dels que tinguin ab bona fé arrelat en son cor l'ideal de la República.

¿Fins a quan durará tanta farsa?

GNOM

SURT EL
DIVENDRES

5.

Diputació, 262

Molta llenga...

La Justícia. — ¿Com es que no voleu entrar are que la porta esta oberta? Aixís sabriam la veritat y's faria justícia.

Els diaris. — Oh, es que a nosaltres tant nos fa la veritat com la justícia. La qüestió es inventar sucesos y guanyar céntims.

En Lerroux batxiller

Ja devian enterarsen que la premsa ens ha donat, la simpática noticia que'n Lerroux ha pres el grau de batxiller a Figueras, ab un examen brillant, repartint la bofetada més terrible y colossal, als ximplets que suposavan que'n Lerroux era un bastaix, respecte aixó de la ciencia que tracta'l saber humá. Aquí tenen un extracte fet ab gran fidelitat, de l'examen que va ferlos als senyors del tribunal, que per cert van escoltarlo admirantse a cada pas, de la gran sabiduria que'l Mano va demostrar. Després de pensar poch rato vá dir boy grantantse'l cap: —Del llatí'n sé una paraula, del francés un mot igual, la primera's diu *conquibus*, la segona's diu *arjant*, dos paraulas qu'acreditan la comedia y jochs de mans, que jo vinch fent a n'el poble

